

32ste zondag door jaar A

Mt. 25, 1-13

Kiezen in het leven is niet altijd gemakkelijk. Dat begint al als we heel klein zijn en duurt ons hele leven door: ga maar eens met een kind naar een snoepwinkel, met een man naar een garage of met een vrouw kleding kopen. Vandaag wordt het ons in het Evangelie nog eens extra moeilijk gemaakt. Want die vijf verstandige meisjes denken voor ons gevoel alleen maar aan zichzelf, en laten die vijf dommen aan hun lot over. Eigenlijk een triestig verhaal. Als dat het voorbeeld voor ons leven is, zou dat betekenen dat we allemaal grote egoïsten moeten worden en aan de nood van anderen voorbijlopen. Hetgeen die vijf wijze meisjes doen botst nogal met ons gevoel voor rechtvaardigheid, en dat kan toch niet de bedoeling geweest zijn van het Evangelie... ?

Misschien laten we ons teveel afleiden door wat die meisjes dóen. Want in feite is het niet hun gedrag waar het om gaat, maar hetgeen zij in handen hebben: die olie die moet dienen om die bruidegom die gaat komen in het licht te zetten, om het duister te verdrijven. En u weet: licht brengen is een heel evangelische, christelijke opdracht.

Als een kindje gedoopt wordt krijgt het een doopkaars mee naar huis. Daar is eigenlijk mee bedoeld: kijk, ge zijt nu een gelovig mens. Vanaf nu is het uw taak om dat licht van het geloof te laten schijnen in alles wat ge doet. Diezelfde doopkaars wordt ook vaak gebruikt bij de 1ste Communie, als de kinderen voor het eerst het Lichaam van Christus ontvangen als hulp om die roeping waar te maken. Het eerste wat we in de Paasnacht doen is: vuur maken als teken van de verrijzenis, en met dat vuur worden dan de kaarsen van de mensen in de kerk en de godslamp aangemaakt. Als mensen trouwen krijgen ze een huwelijkskaars mee als herinnering aan de opdracht om elkaar licht en warmte te geven. En tot slot staan aan het einde van ons leven ook kaarsen rond onze doodskest als teken dat wij onze taak om Christus, het 'Licht der wereld' present te stellen voltooid hebben, en nu opgenomen worden in Gods licht.

M.a.w. die olie, waar het vandaag over gaat, staat voor al het goede wat een mens in zijn leven heeft gedaan of waartoe hij in ieder geval geroepen is. Als we dat weten, krijgt het 'niet willen delen van de olie' ook een heel andere betekenis. Want als het gaat over de manier waarop wij ons leven leiden, moeten we niet vergeten dat wij alleen daar verantwoordelijk voor zijn, niet iemand anders. Als God ons vraagt: 'Wat hebt ge met uw leven gedaan?' en we zouden dan antwoorden: 'Ik heb gedaan wat mijn ouders, of mijn man/vrouw, of de pastoor of gezegd heeft', dan zal Hij bij wijze van spreken antwoorden: 'Dat vroeg Ik u niet. Ik vroeg wat gij ermee gedaan hebt'. Wij alleen zijn verantwoordelijk voor de vruchten van ons handelen, en wij alleen moeten ervoor zorgen dat er genoeg olie is om ons licht brandend te houden. Daar kunnen we ons niet voor achter iemand anders verschuilen. En dat soort olie

kunt ge niet van de ene dag op de andere in uw kruik hebben of links of rechts gaan lenen: die moet ge zelf een heel leven lang verzamelen.

In een beroemd gebed van St. Franciscus staat ongeveer te lezen: ‘Heer, leer ons onze rijkdom delen met hen die niets hebben, leer ons vrede brengen waar haat is, troost geven aan hen die verdrietig zijn, moed inspreken bij hen die het niet meer zien zitten, kracht geven aan de zwakken, warmte brengen waar kou is, licht brengen waar duisternis is’. Dat is de olie waarmee de lampen van ons leven gevuld moeten zijn om, op het moment dat die Hemelse Bruidegom langskomt, met Hem mee te kunnen gaan naar het Rijk Gods waarvan de deuren gesloten blijven als we de vlam van onze liefde door onze eigen domheid en nalatigheid uit hebben laten gaan. Amen.

Johan Goris, pastoor